

[Lis Groes.]

dighed, for det er jo også finansudvalget, der kommer under administration — kan læse det stykke papir, den får fra monopoltilsynet, og så kan den sige nå! og putte det i papirkurven og i øvrigt indrette sine takster, som det passer den. Finansudvalget vil nok lægge det til akterne, for det er man vist nødt til, men det kan da i øvrigt også sige nå!

I sidste øjeblik kom man — jeg tror, det var udvalgets formand, der særlig har interesseret sig for radio og tv — ind på, om vi nu også skulle have licensen for radio og tv ind under disse mærkelige bestemmelser. Jeg har forstået, at der sidder et rationaliseringsfirma, som radio og tv betaler masser af penge til, og beskæftiger sig med, hvad man kan gøre for at rationalisere det hele derinde for at modvirke licensforhøjelse. Men nu skal vi altså igen have en masse mennesker beskæftiget frem og tilbage i anledning af forhøjelser. Jeg tror minsandten, at man inden for radio og tv er så opmærksom på, at det ikke er noget folkekrav at få sat licensen i vejret, at man nok skal vogte sig for at sætte den højere, end hvad rimeligt er. Men nu skal altså det stakkels monopoltilsyn, som virkelig får nok at gøre i forvejen, også til at beskæftige sig med hele det kæmpeapparat, som radio og tv er. Jeg siger bare: stakkels mennesker.

Vi har igennem udvalgsarbejdet virkelig, indtrængende, synes jeg, søgt at overbevise regeringspartierne om, at dette papirbjerg burde undgås. Men det har altså ikke været muligt at spore bare den mindste smule tillid til, at det kommunale selvstyre, statsbarnernes ledelse og folketingets finansudvalg var i stand til at vurdere tingene selv.

Nu kom hr. Hans Kjær jo med en interessant udtalelse, da han sagde: ja men det vigtige ved det er jo, at man også i den forbindelse skal overveje virkningen på pristallet. Vi har forstået det, hr. Hans Kjær. Når vi ikke har stillet ændringsforslag til det prisstop, som vi finder urimeligt, så er det ud fra en vurdering af denne problematik. Men vi vil til gengæld sige, at den går altså ikke med denne § 4, stk. 3, den er for urimelig, og jeg tror, at regeringspartierne ville gøre overordentlig klogt i at sige: vi indser, at I havde ret, venner, og så se at få den ud

af møllen. Der er jo nok at tage fat på endda.

Indstillingen over for disse offentlige serviceydelser forekommer så meget mere ejendommeligt, som man på de private serviceydelser frit kan sætte priserne i vejret. Handelsministeren forklarer, at det er umuligt at gennemføre kalkulationsregler på dette område, men det forekommer mindst talt ejendommeligt, når man nu ved, at både hele byggebranchen og autoreparationer har været inde under faste kalkulationsregler. Nu indeholder § 6 ganske vist en bemyndigelse til forskellige former for indgreb, men de kan jo nemt komme for sent. Vi har prøvet i udvalget at efterlyse, om ministeren og monopoltilsynet gør sig visse tanker om denne sektor. Her har vi jo et område, der ikke er inde under eksportvilkår, og hvor man derfor i særlig grad må være på vagt. Tidligere prislove har også beskæftiget sig særligt med dette område. Det kan være rimeligt at nævne, at alene bilreparationer har beløbet sig til 1,5 milliard kr. sidste år, så det er ikke noget helt lille område.

Sidst, men ikke mindst, er der ophævelsen af monopollovens § 24, altså ophævelsen af forhåndsgodkendelsen af priserne på dette område. Det er en skævhed i denne lovgivning. Det er en lettelse for de store, mens alle små og middelstore virksomheder, uanset hvor aktivt og levende de lever op til en fri konkurrence, skal bastes og bindes til præcis samme regler som monopolvirksomheder. Man kan forstå, at de konservative støtter en sådan tankegang, men jeg har svært ved at forlige mig med, at venstre og da særlig det radikale venstre vil lægge navn til at lette livet for monopoler og prisaftaler på et tidspunkt, hvor man anser det for nødvendigt at gennemføre den skrappeste prislov, vi har set i fredstid.

Hvad er det for varer, der er omfattet af monopollovens § 24? Det er såmænd de daglige fødevarer som mel, gryn, margarine og tobak. Det er byggematerialer som tømmer og jern og beton og cement; det er vigtige råvarer til landbruget som kunstgødning og landbrugsmaskiner. Professor Winding Pedersen, trustkommissionens tidligere formand, udtalte til Aktuelt, at § 24 var den krumtap, den hidtidige kontrol med konkurrencebegrænsende monopoler drejede